

άκουμπώντας στις γαλακτερές
 τυφλές πεδιάδες της ζέστης.
 Στ' αὐτιά, στίς άμασχάλες είναι
 τ' άλάτια της άτέλειωτης δίψας μου
 ένω ξανά στροβιλίζεται στό φώς
 τό άπειρο πού έγινε σώμα
 γιά νά μέ τυραννήσει.
 Σάν σέ άμάξι μέσα μου
 πλησιάζω ένα κλάμα
 κρυμμένο στόν κήπο
 πίσω από τίς φτέρες
 δυναμώνει ή φωνή του
 καί μέ πέρνει
 ή μελαγχολία του φόβου
 τό μόνο πιά επικό στοιχείο της ήμέρας.

ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΥΤΑ

Σκέφτομαι πώς άνοιζες έσύ
 τά χιλια ματάκια στό δέρμα τους:
 τά ποιήματα αυτά
 ήσαν τυφλά μονοκύτταρα
 καρφωμένα στό σκούρο χώμα
 της ζωής μου.
 Κάτω άπ' τό χέρι σου
 καί κάτω άπό μικροσκόπιο
 φάνηκαν οί σχισμές τους
 τά σκοτεινά πηγάδια
 της φωταψιάς τους.
 'Η έρπετή καρδιά μου
 πετάει τή διχασμένη γλώσσα της
 στό φεγγάρι
 τά άπληστα στόματα των παθών μου
 χάσκουν πάλι
 καί τά ποιήματα σηκώνονται
 άπ' τήν άπρόσωπη σφοδρά τους
 γιά νά δυστυχήσουν στό τώρα.
 Μά όταν θά 'χουν άλλάξει
 οί αισθητικές αντίληψεις της μοίρας
 καί τό φύλλο θά 'ναι
 ό ξεχασμένος έρωτας του παράθυρου
 καί τό πουλί μιά πένηιμη σκέψη
 τά ποιήματα αυτά
 σάν άλαφιασμένα κουνέλια
 στά κλουβιά του εργαστηρίου
 θά φέρουνε άκόμη τίς άσθένειες
 ένω θά 'χει πάψει άπό καιρό
 νά άσκειται
 ή παθολογία του χρόνου.

Κατερίνα 'Αγγελάκη-Ρούκ

